

Другийтъ разбойникъ, Вейсъ ага, мечътъ на Кушчу-Оглу, както се изразяваха турцитѣ, широкоплѣщастъ момъкъ малко повече отъ двадесетъ годишенъ, на бой великанъ; вратътъ му като на бикъ, очитѣ му като на волъ; на длънъта му би могла да танцува и да се върти маничка гурія; краката му такива, че ако той напълняше ботунитѣ си съ прѣстъ и пакъ я изсипяше, то би се образувала купчина като могила, както разказватъ за Крали-Марка. Него го хванаха, както едно врѣме лиллиугитѣ свързали Гулливера. Той пшкаше, сърдяше се и вървеше.

Другитѣ бѣха обикновенни разбойници, укриватели на разбойници и краденитѣ вещи, тѣхни шпиони; на-турски тѣ се зовѣтъ *ятаци*, защото у тѣхъ пощуватъ разбойници и имъ даватъ прибѣжище.

Стареца Стефанъ се измѣчваше отъ любопитство; языкътъ го сърбѣше и очитѣ му примигваха, но спорѣдъ българскиятъ обичай, той нито поглѣда къмъ оная страна, дѣто стояха подъ караулъ хайдутитѣ; не намекна за тѣхъ нито съ една дума, и даже се страхуваше да помисли за тѣхъ. Бѣдни хора! Защо ги ловягъ! Затова ли че сж поискали свободно да се поразвеселятъ съ любимата си работа. О, проклетъ танзиматъ! Стареца си наведе очитѣ надолу, кръстоса си ржцѣтъ на гърдитѣ, и само съ поглѣдъ заповѣдваше на своитѣ домашни да паливатъ вино на казацитъ.

Послѣ той разказа на зотникътъ, отколѣшенъ неговъ приятель по ловъ, какъ прѣди нѣколко дена една голѣма мечка одрала три крави въ гората надъ Сотиря; жителитѣ тръгнали по диритѣ ѝ да я гонятъ, на сюзентъ, цѣлото село, а пакъ на него извѣстили за това. Той възсѣдналъ свойтъ Сивко, нарамилъ шешинето, което му подарилъ Ага-Паша и запасалъ даденій му отъ Милоша Обрѣновичъ ножъ, и припусналъ прѣзъ гори и долини, а вѣтарѣтъ му подсвиркалъ въ ушитѣ: не хвъркай, нѣма да ме испрѣваришъ! Като зачулъ гърмѣжъ отъ къмъ Сотиря, той за да не закъснѣе ущипалъ Сивка за ухото. Коньтъ припналъ и испрѣварилъ вѣтара. Старецътъ до-